

CECILLA.

Franciásan írta a nevét: *Cécil*enek; ezt az enyhe honvágyat mindvégig megőrizte Napnyugat után — még a Napkelet címlapján is.

Csak egy évtizeddel ezelőtt — egyetlenegy könyvén — cserélte fel a lány és bizalmas Cécilet a komoly és ünnepélyes Ceciliára: amikor Assisi szent Ferenc *kis virágait* nyújtotta át a magyar olvasónak.

A mi körünkben, a Napkelet dolgozótársai közt élte át életének ezt a «Cecilia-korszakát». Lehetetlen volt meg nem érezni rajta szent szolgálatának áhítatát, szívének szaporább verését, lelkének melegebb áradását, egész valójában a megvesztegető bájú olasz kódex szeráfi szellemének fuvalmát. Kipirult és izgatott lett, ha az Amaretto-kézirat szövegkérdéseiről esett szó, ha azt vitatta, hogy azokhoz semmiféle neoprimitív érdeklődés vagy széplélek-gurmandéria közel nem férközhetik, csak egy megoldás lehetséges: behelyezkedni az eredetinek alázatos természetességébe. Ő, aki minden *szertői* hivatkozástól olyan finom tapintattal tartózkodott, itt *fordítói* becsüségét nem rejtette véka alá; méltányolta elődeinek munkáját, de magasabbra tört: a hűségen túl a költőiségre, a *Fioretti* rejtettebb, benső összhangból sarjadó hangzásritmusának éreztetésére, a tartalmi szépségen és izességén túl a mondatok éteri lebegésének megmentésére.

— Ennek a középkori olasz népkönyvnek méltó magyarját adni — vallotta — majdnem akkora felelősséggel jár, mint magának a Szentírásnak fordítása.

S ott, az egyetemutcai kávéház különszobájában úgy hangzottak mélyről feltörő igéi, mintha egy dóm oldalkápolnájában beszélt volna a hívők gyülekezetéhez...

* * *

A Napkelet olvasóinak nem kell sok szót vesztegetnem e «Cecilia-korszak» *eredménye* felől: a magyar *Fioretti* kincsévé lett könyvtárunknak, kincsévé a keresztény magyar értelmiségnek. Nyelvünkön is a legtisztább lelki boldogság hírnökévé, abban az értelemben, ahogy a fiatal Prohászka Ottokár írta a Poverello di Cristóról: «Ha boldogságról van szó, a statisztika néma, de ha megeredne egyszer e részben is a szava, kíváncsi volnék megtudni, vajjon a szövegép hozott-e több boldogságot a földre vagy Assisi szent Ferenc, kinek nyomaiban az emberek érezték, hogy a virágok edesebben illatoznak, a madarak kedvesebben énekelnek, a nap fényesebben süt s a csillagok sejtelmesebben ragyognak.»

Ha a *Kis virágok* átültetésének időszakára emlékezem, örökké látni fogom a csillag sejtelmes fényét «Cecilia» homlokán...

Rédey Tivadar.

TORMAY CECILE — AZ IRÓTESTVÉR.

Tizenkét esztendei ismeretség távlatából sokféle alakban lép elem. Minden megnyilatkozási formáját méltatják. Írások és beszédek hirdetik az író, a szervező s hazájáért a genfi életáldozatot bemutató nagyasszony géniejét. Ne vesszen hát ködbe az az alakja sem, amelyben az én életembe belépett, — amiben bizonyára sok író társam életkormányát is kezébe fogta.

Első regényem vezetett el hozzá. Erdélyből jöttem. Kis, magyar faluból,